

זו עיר משגשגת בת 50 אלף איש. כאשר הוחזרה לסוריה. בחודש שעבר, היתה שטחה לגמרי. היא נמחקה מעל האדמה. במלחמת ששת הימים לא נפגעה העיר כלל. המלחמה עברה על פניה. לאחר מכן נהרסו רבים מבתיה, בטענה שהם משמשים מחבוא לפיזיונים. במלחמת יום הכיפורים השתוללה המלחמה סביב העיר פעמיים, והשאיפה בה את אותותיה. אבל עיתונאים, משקיפי או"ם ודיפלומטים ראו את קונייטרה גם למחרת מלחמת יום הכיפורים. כאשר חזרו לשם בשבוע שעבר, נדהמו. עין מאומנת מבחינה בנקל בהבדל שבין בית אשר נפגע מפגעים מפגעים לבין בית אשר הושכב במיטען של חומרי נפץ. לכן היתה המסקנה הכללית: צה"ל הרס את שארית העיר בשיטתיות, ערב החזרתה.

סמל לדורות. האיש שנתן את ההוראה היה — כרגיל — משה דיין. היתה זה לפני שהממשלה התמנתה על הפרדת הכוחות הגיע לסיומו. במרכז הוויכוח עמדה העיר קונייטרה. המתנחלים בסביבה תבעו ליצור "עובדות" — כלומר, לחסל את העיר. משה דיין קיבל דרישה זו.

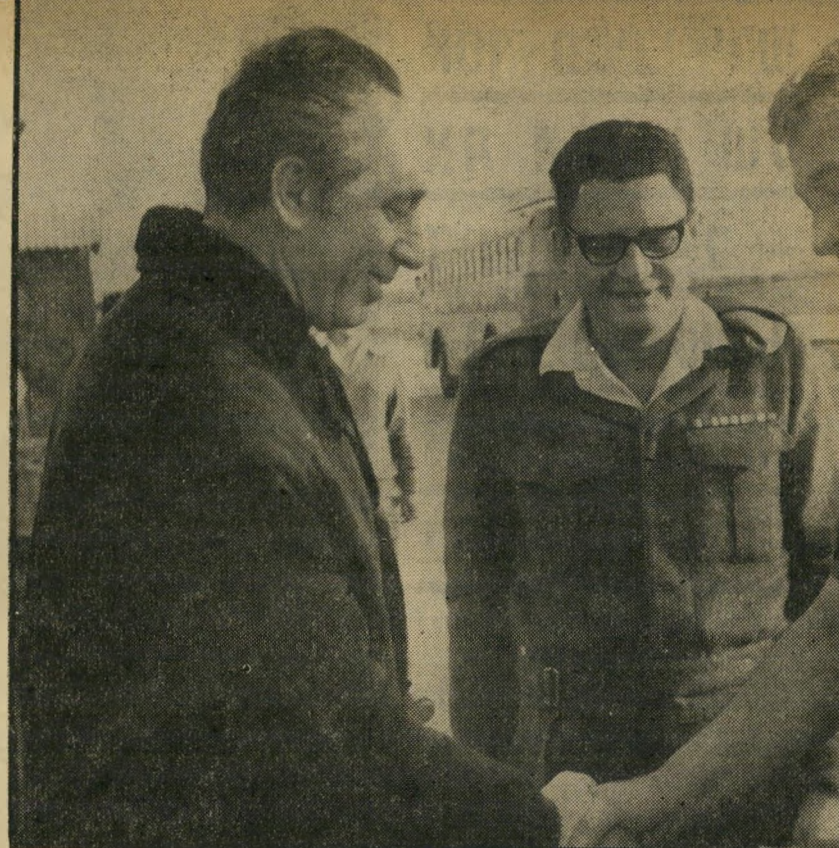
המחשבה שעמדה מאחורי ההרס: אם תיעלם העיר מבחינה פיסית, לא יעמדו הסורים על החזרתה. היתה זו איוולת גמורה. בשביל הסורים היתה קונייטרה סמל. וקונייטרה הרוסה הפכה סמל חשוב ומועיל אף יותר.

(המשך מעמוד 14)

זה חג' אמין אל-חוסייני. ורק ברגעי הור מור אמרו הישראלים שהמופת היה "ה" נשק הסודי של הציונות" — קנאותו מנעה פשרה שהיתה מונעת התפשטות. קוויזלינג פוטנציאלי. שני התיאורים נכונים במידה רבה, אם כי יש בהם הגזר מות. כך, למשל, אין כל הוכחה לכך שהמופת השפיע על היטלר בצורה רצינית. בעיני הנאצים היה בימי המלחמה מנהיג גולה וחסר-חשיבות, קוויזלינג פוטנציאלי. הם נעזרו בו בעיקר כדי לגייס מתנדבים לצבא הנאצי באזורים המוסלמיים שנכבשו בידי הנאצים — בייחוד ביוגוסלביה. היטלר עצמו לא היה זקוק לשום עצה כדי לבצע את השואה. מאז מלחמת העצמאות, שקע כוכבו של המופתי.

כאשר קמה לבסוף תנועה פלסטינית לוחמת, כבר היה המופתי איש העבר. איר"ן פתח של יאסר עראפאת והחזית העממית של ג'ורג' חבש, דגלו בלאומנות פלסטינית חילונית. לא היה להם עניין במנהיג דתי קנאי מימי המנדט, שנהג להאשים את הציונים במזימה להרוס את כיפת הסלע.

להשיג את הניתן. בסוף ימיו חזה המופתי בהרס מיפעלו. בתנועת הפידאיון ובשטחים המוחזקים פשטה הדיעה שיש להקים מדינה פלסטינית, "קטנה" בגדה וברצועה — פחות ממדינת-החלוקה שהוא

עם שריה ביטחון שמעון פרס ה שרון ח שוב

ועדת אגרנט בדו"ח הביניים שלה. כי יש להשהות מתפקידו עד להגשת המסקנות הסופיות של הוועדה ומאז הדיח אותו שריה ביטחון הקודם, משה דיין, מתפקיד אלוף פיקוד הדרום, נמצא האלוף גונן במעין חופשה במסיגרת צה"ל. הוא יאלץ להמשיך בחופשה כפוייה זו עד לפירסום המסקנות הסופיות של ועדת אגרנט של לאורן תיקבע האפשרות לשבצו מחדש בתפקיד הראוי לדרגתו ומעמדו.

אולם לגבי האלוף שרון היתה הבעיה הרבה יותר מסובכת. שריה ביטחון והי"רמטכ"ל החדשים יכלו להחזיר לו את מינוי החירום שלו כמפקד אוגדה במילואים. מינוי שנשלל ממנו על ידי שריה ביטחון והרמטכ"ל הקודמים. אולם הבעיה לא הסתיימה בכך.

החזרת מינוי החירום לאריק לא היתה רק בבחינת פיצוי על שהסכים להפסקת אש והפרדת כוחות במלחמת האלופים. המינוי ניתן לו מחדש מאחר שצה"ל הגיע למסקנה כי אין הוא יכול לוותר בשלב זה על שירותיו של אריק כמפקד במילואים. עוד יותר מזה. גם שריה ביטחון וגם הרמטכ"ל מרדכי גור, הביעו את דעתם שהם היו מחייבים את שובו של אריק לשירות סדיר, בגלל התרומה שהוא יכול עדיין לתרום לצה"ל. כאן נכנס לתמונה השיקול הפוליטי.

בחודשים האחרונים הפך אריק לאחד המנהיגים הבולטים של האופוזיציה, שלא היסס לתקוף ולבקש את מערכת הביטחון הן בהצהרות פומביות והן במסיגרת חברו תו בוועדת החוק והביטחון של הכנסת. עוד יותר מזה. הפולמוס שעורר אריק אחרי שבוטל מינוי החירום שלו, בעקבות הצהרתו שישנם מצבים בהם רשאי מפקד צבאי להפר פקודה, והתייצבותו נגד חיילי צה"ל כאשר סייע להתנחלות הבלתי חוקית ליד (המשך מעמוד 20)

ד"ר שמואל גונן (גורודיש)

נגד אריק. יכול היה הרמטכ"ל ללחוץ את ידם ולהזמין לשיחות אישיות אליו, למחרת בהם דן עימם על שיבוצם מחדש במסיגרת

האלוף גונן היתה הבעיה פשוטה. גונן משרת בדרגת אלוף, אם כי ללא כל תפקיד. מאז פסקה

בניגוד למה שפורסם בעיתונות לא היה אריק רץ לוותר על כל תלונה שאניש נגד גונן. כיוון לא הגיש כל תלונה נגדית כזו.

צה"ל נכנס לקונייטרה (1967)
סוריה — ישראל 0:1

כפי שהיה ברור מראש, הספיק הלחץ הסורי-סובייטי כדי להחזיר את קונייטרה לבעליה. ברגע שחזו בהיקף ההרס, תפסו הסורים שישאל הגישה להם ניצחון תע' מולתי מכריע על צלחת. הם אירגנו שיירות של עיתונאים ודיפלומטים לעיר-החורבן. הודיעו שישארו את ההריסות לזכר הדורות. מעין אנדרטה תעמולתית ל"ישי ראלי המכוער".

עוד שער עצמי. כאילו לא די בכך, הבקיעה ההסברה הישראלית השבוע שער עצמי נוסף.

הפעם כבר היה אחראי לכך שימעון פרס. ברמה נהרגו ארבעה חיילי-אוי"ם אוס"טריים ממוקש ישראל. תחת להתנצל מייד, בלשון חד-משמעית, הודיע דובר צה"ל, בנימה צידקנית, כי אנשי האוי"ם הוזהרו מראש, ואשמים בעצמם במותם.

ההודעה עוררה התרגשות גדולה. תחילה בחיל האוי"ם ולאחר מכן באוסטרית. האוי"ם הכחיש את טענת דובר צה"ל, פתח בחקירה בינלאומית רשמית.

לפני 20 שנה רשם משה שרת ביומנו, שאסור להשאיר את ההסברה בידי מערכת הביטחון, משני שזו אינה רגישה לרחש שושי דעת-הקהל העולמית, ואף מולזלת בה. כאשר פורסם השבוע קטע זה של היומן, ניראה כאילו יצאה מערכת הביטחון מגידרה כדי לאשר זאת שוב.

עצמו דחה אותה לפני 17 שנים. התפיסה של, "הכל או לא כלום" גוססת במחנה הפלסטיני — בשעה שהמופת עיצמו גסס ונפטר.

הסברה

הישראלי המכוער

**איך הצליחה ישראל
ההבקיע שער עצמי
בתחרות עם סוריה**

"וואו... הם הפכו את העיר כולה לתח' חרבות... אין שום הצדקה למה שעשתה כאן ישראל", אמר השגריר הבריטי בי דמשק, דייוויד רובינס.

"ממשלת ארצות-הברית קיבלה על עצמה להביא שלום לאזור זה, ולהבטיח שלא ייעשו עוד מעשים כאלה", הודיע מיופתי הכוח האמריקאי, תומאס סקוטס.

הודעות אלה ודומות להן פורסמו השבוע בכל רחבי העולם. הופיעו בהבלטה גם בעיתונים המקורבים בדרך-כלל לישראל. **דיין מסוגל.** דרוש כישרון מיוחד כדי להפסיד בדעת-הקהל העולמית במאבק ישראלי-סורי. אבל משה דיין היה מסוגל גם לכך.

במרכז הזעם העולמי עמדה — או שכבה — העיר קונייטרה. לפני שבע שנים היתה